

Bp., 79. december 12.

Kedves Kálmán,

köszönöm megnyugtató leveledet. Németh Ignotus-cikkét én csak jóval később ismer-tem meg, valamint egy másikat, amelyben a Halálfiat ellenében felhozta, hogy Babits a zsidókkal tart a dzsentri rovására – márpedig én a Nehéz szerelem-be csak azt fog-lalom be, ami nekem akkor fontos volt. Hiszen a szárszói beszédet sem említtem – azt is csak a háború után olvastam.

Köszönöm Berda-tanulmányodat is. Örülök, hogy könyvet írsz róla – egyre nagyobb költőnek látom. A tőlem idézett mondat, sajnos, úgy van kinyomtatva, ahogy idézed. Henye fogalmazás, amellelt „a növénytant” előtt kimaradt egy szó, ha jól emlékszem, *például* vagy *egyebek közt*. Ha idézed, kérlek, így: „egyebek közt a növénytant”.

Piroska is melegen üdvözöl,

én is szeretettel
Vás István

Fischer Mária

AKÁR BÁBELBEN

Tányérom, kanalam csörren. Forr a leves.
Mit gondolsz, Habakuk, kik köpnek bele – és
hányszor – a lébe? Kinek szól ma a déli harang?
Zajlik az élet. Amott fenn már reccsen a nap
fényfoga, lent meg a föld öklel nagy tüzeket,
bó vizeket. Kövek indulnak, kőlevesünk
szétfolyik, árad a hőség, elménk ki-kihagy.
Képzelt képeket őrzünk, omló falakat.
Dőlnek ránk a szavak, régen nincs velejük.
Széttöri angyalaink röptét sok zuhanó
árny. Csak bámul az ember, ha a szíve szakad
bárkinek is; ha az érc pengését zavaros
múltunk várfala most visszhangozza felénk.
Semmit sem tehetünk – hallani, hallani kell.

MONDOM, AMÍG A FILM PEREG

Mákonyos ördög idéz színes végleteket.
Tágul a nagy szivacsos mell. Kosztümben urak
játsszanak éjjel az isten bús barmaival.
Kapcsok, kapcsolatok lényege pattan, esik
szét a homályos ügyek háttere. Nem menekülsz.
Nézed a filmet akármeddig, tompa leszél,
fád, s a világ, Habakuk, megvan nélküled is.
Jobb, ha tudod: belecsíphet fenekünkbe a dér,
szép arcunkba a halál csontkeze. Fordulatok
nincsenek. Arra ne várj, hogy kenyeret, pecsenyét
kapsz ingyen; kifizetsz majd minden falatot,
minden korty vizet. Érted sem jönnek ufók
és pártos mukik, és díjat, pénzt te se várj –
Így könnyebb. Mosolyogj szépen, jaj, mosolyogj...!

LOMHA MADÁR RIOG

Lomha madár riog, elhozta megint a telet.
Percre megáll az idő síkja felett, lebegést
színlel, szárnya alá buknak az égi habok.
Felhők sodra világgá viszi, nincs maradás,
vesztegelés sehol. Atjár a fagyos levegő,
csontomig ér a hideg szél ezeregy hegyezett
ujja; reménytelen egy harc lesz a küzdelem itt –
Mégis kell ez a megroggyant, kis nyavalyás
élet a végeken innen. Vagy a végeken is
túl, nevenincs helyeken. Hátha van egy nevenincs
hely, csak egyetlenegy, az már maga lenne a cél.
Mindent összebeszélnek. Kuszaság, ragadós
nyál, szaporán dobogó szív... – Helyben topogok,
szemben a széllal, a téllal – s keresem kezedet –

EGY LILA NŐ LILA KÖDBEN

Egy lila nő lila ködben tekereg, csavarog.
Bús magnóliaszál. Elfajzott kikerics.
Róla mesélt az apánk, emlékszel, Habakuk?
Volt egy nagy diliház, onnan járt ki a nő,
hajnalban katonák lesték, merre siet.
Mindig csak kifelé jött, napkelte után.
Nem hal meg soha – most láthatod: egyre lilább.
Lába sem éri a földet, ha lebeg; gyerekek
nyúlnak utána, elillan, felkapja a szél –
Tűnődünk. Valamit senki sem ért igazán,
nincs aki megmagyarázná a mesék elejét,
végét, hogy mi miért van, hogy ok és okozat
nélkül mint kavarnak másfajta erők
földön, föld közelében, tűnő percek alatt.

AMIKOR GRACE VAGY

Sólyom Katinak

Néhány almafa, csak néhány napra való
gond, hogy amíg vagy, azok még legyenek, legyenek –
Mit kezdünk a halállal, Grace? Holnapután,
mondjuk, holnapután mit kezdünk vele, mondd?!
Merthogy az élet a fontos meg a szép üzenet,
merthogy még ma is ezt, ezt üzened – tudatod:
már nem a dózer a félelmetes és nem a sors
végjátéka a cél, és nem a büntudatunk
rendezi át az időt. – Hallod, roppan a ház,
nincs kegyelem, behalsz ebbe is; ágyadig ér
lassan a múlt, a kalács illata messzire száll.
Képben a hajdani pap. Lám, olvasni tanít,
megsimogatja kifestett szádat, kezedet –
Kéri a tükrödöt – és tükrödön arcodat is.